

most

Číslo 10/IV

říjen 2002

Proti dobrovolnému daru

Růst ve společenství s Marií a svatými

Vidíme a přece nevidíme. Na zemi je tolik zázraků, které jen čekají na to, aby je někdo objevil. Ale my je bohužel nevidíme. Náš život je provázen tolika zázraky, které mohou rozradostnit naše srdce, ale my je nevidíme. To proto, že otevíráme pouze oči, ale nikoliv naše srdce. Naše srdce nemá rádo ani věci, ani lidí, se kterými se setkáváme. Kdybychom se dívali s láskou na květiny, na ptáky, na lidi, pak bychom denně objevovali stále více zázraků.

Nedávno jsem v časopise četl článek o tom, že se řecký filozof Aristoteles mylí, když ve svém díle „Poetika“ tvrdí, že sídlo inteligence člověka je v srdci a ne v mozku. To mě nenechalo klidným a tak jsem o tom zda se Aristoteles mylí nebo ne, přemýšlel.

Světověznámý vědec C.G. Jung, trávil dovolenou cestováním po překrásné jižní Americe. Tam hovořil s domorodým indiánem a zeptal se jej, co si myslí o běloších. Indián upřímně řekl, že si myslí, že bílí lidé nejsou moudří. Jung se jej zeptal - „proč si to myslíš?“, „protože běloši myslí hlavou“ - odpověděl indián. Známý psycholog se jej pak zeptal „čím myslí indiáni?“ „*No přece srdcem!*“ zněla odpověď.

Jaké je to moje srdce? Je „ušaté“ – vnímavé na Boha a druhé lidi, nebo tvrdé jako kámen? Tuto otázku si pokládejme každý den, pokud chceme opravdově lidsky růst.

První křesťané se navzájem oslovovali „svatí“. Projevovali tak svou víru, že křtem jsme ve spojení s jediným Svatým, který nás proměňuje. Tato základní svatost každého pokřtěného je jako malé semínko, které potřebuje růst, dozrát do plné opravdové krásy. Pakliže je to životní úkol každého z lidí, mnozí ho určitě dosáhli. Proto církev již od dávných časů vyhlášovala za svaté ty zemřelé křesťany, kteří vynikali svou láskou k Bohu a bližním, letos byl svatořečený např. nejznámější italský svatý 20. století P. Pio a také první indián v dějinách sv. Chuan Diego z Mexika. Kanonizace, svatořečení je na prvním místě oslavou Boha, který jediný je schopen v nás, křehkých a neklidných lidech vzbudit plody svatosti.

Církev také svatořečením vyjadřuje svou víru, že svatý člověk je plně realizovaný; že svatost rozvíjí všechno dobro, které v člověku je a tak se člověk stává více člověkem. Svatost není podivinství, jak si někteří myslí, ale normální a plnohodnotný život. Oproti strachu a pesimizmu mnohých, že svatost není možná, nám na životech svatých Bůh říká, že svatost člověka je povolání pro každého. Pro muže i pro ženy, pro mladé i pro staré, pro zdravé i pro nemocné. Když naše svaté pozorujeme, zjistíme, že svatosti nedosáhne lenoch. Svatí nám dávají odvalu a posilují nás v našem životě. Nejvíce pak ve chvílích těžkých a bolestných. Svatý Bernard z Clairvaux napsal několik vět týkajících se vztahu svatých k bližním, které neztratily svou aktuálnost. Světec je „někdo, kdo je mezi lidmi, neponechává si nic pro sebe, ale využívá všech darů k obecnému prospěchu, dívá se sám na sebe jako na dlužníka všech, přátel i nepřátel, moudrých i hloupých. Takový člověk je pokorný a všem prospěšný a je drahý Bohu i lidem.“ Zadávané-li se na naše současníky, jako např. Matku Terezu nebo Josefa Luxe, musíme konstatovat, jak pravdivá jsou tato slova. Svatý člověk, i když může žít ve skrytosti všedního dne, bez povšimnutí médií, zanechává za svým životem světlou stopu. Je šířitelem naděje, radosti a pokoje. „*V nebi se nesetkáme s žádným lhotejným pohledem, protože všichni vyvolení poznají, jak si vzájemně vděčí za dary milosti,*“ říká svatá Terezie z Lisieux.

To co je výše uvedeno o světcích, platí významným způsobem o Královně všech svatých, Matce Boží, Panně Marii. Byla to ona, která byla vyvolena Bohem k tomu, aby porodila Vykupitele celého světa a aby tím, „*co zauzlila Eva nevěrou, rozuzlila Panna vírou*“ (sv. Irenej). I každý z nás je zván k tomu, aby vědomě přijal

Marii za svou matku. To znamená, aby s ní počítal, aby pro ni našel místo ve svém životě, aby využil nabídky její pomoci. Proto se křesťané modlí nejrůznější mariánské modlitby, mezi kterými svou hloubkou vynikají růženec a Anděl Páně. Proto zpívají překrásné mariánské písně. Proto jsou jí zasvěceny tisíce chrámů na celém světě. Proto je po krajině rozprostřeno mnoho jejich soch a kaplí. Proto mnoho lidí nosí její medailky, zvláště ty, pocházející z Paříže z kláštera Rue du Bac na základě zjevení Panny Marie sv. Kateřině Laboures. V tom všem se vyjadřuje staletá zkušenost církve, že Maria je naše matka.

Překrásným místem evangelií je okamžik, kdy si Maria na svatbě v Káni Galilejské všimne, že nemají víno. V té době Ježíš začíná své veřejné působení, a tak se proměna vody ve víno stává počátkem jeho znamení – zázraků. Již první křesťané si povšimli, že za tímto zázrakem stojí Mariina víra a přimluva. Není tedy divu, že ji už tehdy prosili o přimluvu. II. vatikánský koncil tuto zkušenost církve shrnuje do krásné formulace: „*Ve své mateřské lásce se stará o bratry svého Syna, kteří dosud putují na zemi a ocitají se v nebezpečích a nesnázích, dokud nebudou dovedeni do blažené vlasti. Proto je blahoslavená Panna vzývaná v církvi jako přimlůvkyně, pomocnice, ochránkyně a prostřednice.*“ (LG62) Když uctíváme Marii, neděláme nic jiného, než naplňujeme předpověď, kterou říká sama Maria naplněna Duchem svatým: „*Budou mě blahoslaviti všechna pokolení.*“ (Lk 1,48) Bereme si na cestu životem výbornou průvodkyni. Maria nikomu nebrání na cestě za Ježíšem, ale naopak ukazuje na něj a říká: „*Udělejte všechno, co vám řekne.*“ (Jan 2,5)

Svatý Bernard napsal překrásnou homilii, která vyjadřuje význam úcty k Matce Boží:

„Každý, kdo víš, že ve vlnobití tohoto světa se spíše zmitáme uprostřed bouří a větrů, než kráčíme po pevné zemi, nespouštěj oči z této zářící hvězdy, nechceš-li, aby tě bouře pohltila. Oprou se do tebe vichry pokušení, narazíš-li na skaliska soužení, ke hvězdě se dívej, Marii vzývej! Jsi-li zmitán vlnami pýchy nebo ctižádosti nebo pomlouvání nebo žárlivosti, k hvězdě se dívej, Marii vzývej! Otrásá-li loďkou tvé duše hněv, lakomství, nebo svody těla, dívej se k Marii! Jsi-li poděšený velikostí svých hříchů, zmatený nečistým svědomím, přestrašený hrůzou před soudem a už tě pohlcuje hlubina zármutku a propast zoufalství, mysl na Marii!

Do dějin vstoupily různé průpovědky kapucína sv. P. Pia z Pietrelciny. Pannu Marii nazýval „*La mia Madonnina.*“ Říkával: „*Ona se o mě stará, jako bych byl jejím jediným dítětem na zemi!*“ Dodnes je citován jeho klidný výrok, že se modlí dost růžencových modliteb, aby nepropukla třetí světová válka. Známe také jeho proroctví, které se téměř již vyplnilo, že když na jednoho komunistu bude připadat na světě jedna osoba, která splňuje přání Panny Marie Fatimské, Rusko se obrátí a na světě zavládne mír.

Jan Pavel řekl v promluvě před modlitbou Anděl Páně v Římě o modlitbě růžence:

„Při modlitbě svatého růžence nejde tak o to opakovat formulky, jako spíše navázat důvěrný rozhovor s Marií, mluvit s ní, vyjevovat jí své naděje, svěřovat jí svá trápení, otevírat jí své srdce, říkat jí, že jsme ochotni přijmout Boží plány, slibovat jí věrnost v každé situaci, zvláště v těch nejtěžších a bolestných, být si jisti její ochranou a být přesvědčeni, že ona nám vyprosí od svého Syna všechny milosti potřebné k naší spáse. Při modlitbě svatého růžence nazíráme Krista z výsadního hlediska, z hlediska Marie, jeho Matky. Rozjímáme o tajemství života, utrpení a vzkříšení Páně očima a srdcem Tě, která byla nejbližší svému Synu. Vytrvale se proto modleme růženec, jak v církevních společenstvích, tak v důvěrném kruhu svých rodin. Růženec totiž v rytmu opakovaných invokací spojí srdce, znovu zažehne domácí krb, upevní naši naděje a všem vyprosí pokoj a radost Krista, který se narodil, umřel i vstal z mrtvých pro nás.“

Měsíc říjen se nazývá měsícem Panny Marie Růžencové, nezapomeňme na to.

P. Radek

Tak nám to zase (ne)vyšlo

Tak jak to vlastně je – vyvedla se nám ta letošní zahradní slavnost či nikoli? Názory mezi organizátory se různí, ale převládá názor, že to nebylo zase tak katastrofální. Po loňské pouti kolega Marian prohlásil, že už to nemohlo být horší (myslel tím počasí), ale letos svoje prohlášení trochu poopravil (totiž, že horší už to opravdu, mmm... ale opravdu být nemůže – a podobnost s jedním z našich politiků je čistě náhodná). Já jsem však – jako věčný optimista – podotkl, že nám při farní slavnosti ještě nesněžilo, nepadaly kroupy, nesmetlo nás tornádo a nepadaly z nebe tragače (to poslední přidala moje dcera), ...

Ale teď vážně. Přípraveno bylo všechno. Poprvé jste mohli vstoupit na upravenou farní zahradu (ta byla už připravena loni) skrze nově upravený vchod přímo z parkoviště, takže nebylo třeba obcházet kolem farní budovy. Na vyšší úrovni byly i prodejní stánky, zastřešeny “tureckými” stany. Je škoda, že jsme museli na poslední chvíli odvolat připravený nafukovací hrad pro děti a rovněž jízdu na koníku. Ale prodaly se všechny

vámi napečené zákusky (loni jich bylo mnohem více a také se všechny se prodaly), prodala se i část párků, které letos nebyly pouze ohříváné, ale pěkně opečené na roštu. Piva se prodalo o trochu méně, ale naopak padlo veškeré “ochucovadlo” do čaje (rozuměj R.U.M., lidově řečeno “Rozumně Uložena Měna”). K dobré náladě rovněž přispěl Petr Vondráček ml., který nešetřil své hlasivky i svůj elektronický nástroj a mnohé z nás potěšil písničkami soudobých autorů i nestárnoucími evergreeny.

Nicméně – byl tady problém s hrozivě se převalujícími černými mraky, které těsně před začátkem akce spustily svůj mokrý vodopád. To ale spustil Marian svůj mobilní telefon, vytočil svá kontaktní čísla a firma, která už hodně udělala pro naši farnost, nezklamala ani teď a postavila improvizovaný přístřešek, aby naši hosté nemuseli moknout. A stavěli v tom největším dešti a byli promoklí až... naskrz... no museli si převléknout i spodní prádlo.

Nicméně pod plachtou a trubkami z lešení se usadilo kolem 120 lidí a bylo tam docela útulno. Ovšem až do chvíle, než přišla ještě větší průtrž mračen a my jsme museli vytáhnout deštníky i pod plachtou, protože voda si prostě hledala cestičku každou škvírkou ve stanové plachtě. Mládež (a nejen ona) se snažila zachraňovat co se dá (a měl, jsem dojem, že se u toho docela dobře bavila), ale většina z hostů si zřejmě řekla, že na třetí dešťovou vlnu už čekat nebude a farní zahrada se začala pomalu (i to je věc názoru, protože někteří škarohlídi tvrdí, že až příliš rychle) vyprazdňovat. Zbytek, tj. cca 30 lidí se chtělo bavit dále, ale přece jenom jsme uznali, že už to nemá cenu ohřívát další várku párků ani narážet další bečku piva, a tak jsme se rozešli s tím, že se sejdeme v lepších časech (rozuměj: v září 2003 o třinecké farní pouti). Jakým způsobem každý z nás pak sušil promočenou obuv a dával do pořádku zablácené nohavice – to už nevím. Možná, že nám o tom do MOSTu napíšete – už se těšíme.

A já jenom doufám, že naše farní zahradní slavnost se nepřihadí k těm akcím, podle kterých lidé předpovídají počasí. Totiž: “Aha, v Trinci je pout’? Tak to bude zase určitě pršet!!!”

Stanisław Janczyk

Farní festyn 2002 (opět) poznamenal déšť

V neděli 15. září 2002, v den naší farní pouti u příležitosti svátku Panny Marie Bolestné, jsme se měli v co největším počtu sejít odpoledne na farní zahradě na zahradní slavnosti. Po loňském debaklu, kdy dobře připravenou akci zhatil silný celodenní přívalový déšť jsme si mysleli, že horší už to být nemůže. Mýlili jsme se. Může. Po několika týdenním (nebo několika měsíčním) suchém a teplém období se v sobotu 14. září – to už jsme měli fakticky vše připraveno – obloha pomalu ale jistě zatáhla a v noci na neděli začalo lít. Nedělní ráno neslibovalo nic dobrého a celé dopoledne se napité mraky honily nízko po obloze. V pravé poledne začalo pršet. Slovo pršet není ale výstižné, začalo doslova lít jako z konve a místy to byly přívalové deště. Bohužel, k našemu velkému zármutku, se vyplnily nejčernější obavy: 3. ročník Farní zahradní slavnosti pokazilo počasí. A lilo s přestávkami vlastně až do nedělního večera, pak ještě v noci, pak ještě trochu v pondělí... Suma sumárum: být akce kdykoliv dlouho předtím anebo potom v pondělí, bylo by celkem dobře. V neděli však bylo nejhorší počasí za snad posledního půlroku a v tom byla naše smůla. Co se dalo dělat? V rámci možností jen málo: stánky s pivem, párky (letos poprvé grilované párky, byly fakt dobré a provoněly zahradu a její okolí), kávou, čajem, cukrovinkami, pochutinami, nealkem a sladkostmi bez problémů fungovaly, za což patří poděkování jejich obsluze. V onu neděli bylo navíc i velmi chladno (asi 12 stupňů C) a větrno, takže si pěkně vymrzli... Kam ale s případnými návštěvníky farního festynu? Na mokré lavice pod deštníky? Takové řešení by nebylo dobré. Tonoucí se stěbla chytá. Tím našim stěblem byla kolem nedělního poledne nezištná nabídka zástupců stavební firmy CIESLAR s.r.o., že nám postaví provizorní konstrukci z lešenářských trubek, které přikryjí plachtou a vytvoří jakýsi provizorní přístřešek pro cca 100 osob. Po dvouhodinové úmorné práci pánů Milana, Slavomíra a Mariana Cieslarových z Bystřice (to je rodina!) v tom nejprudším dešti se dílo podařilo realizovat a kolem 14 hodin bylo cca 10 stolů pod plachtou a větší část z návštěvníků se mohla schovat před deštěm. Ten moc neustával a kolem 16 hodin přišel další příval... Přesto pod plachtami vládla dobrá nálada: vodu z plachty jsme vylévali jak jsme uměli (občas nám pomohl nárazový vítr), dávali jsme si do nosu a k tomu všemu nám hrál živě na svůj keyboard Petr Vondráček, farní varhaník a v tu chvíli i „festynový muzikant“. Hrál pěkně známé melodie a šlágry pop scény a děkujeme mu za nasazení sebe i drahé techniky pod přístřeškem... Právě jeho účast byla součástí programu, záměrem bylo zpříjemnit atmosféru slavnosti. I když přišlo, toto se určitě povedlo. A my víme, že za rok ho pozveme mezi nás znovu. Potěšit měly i jiné věci: jízda

na poníku (zrušeno pro déšť), skákací hrad pro děti (zrušeno pro déšť, byl by z něj bazén), hry pro děti (částečně realizováno než přišel mohutný déšť). Popravdě řečeno, když jsem seděl s mnoha dalšími pod celtou, kolem zuřil přivalový déšť, všude kolem občas kapalo, a k tomu se linula melodie „Sladká Mariana“ – bylo to zvláštní, docela romantické. Jako na Titaniku: loď klesala, muzikanti hráli. Tady se protrhla mračna, vítr vál a my poslouchali pěkné melodie. K tomu voněly klobásky. Nakonec nečas vyhrál a kolem páté se naše společnost „skalních“ pomalu zkřehlá rozešla domů. Myslím si, že za daných velmi nepříznivých okolností to bylo maximum a poděkování si zaslouží nejen zhruba třicítka dobrovolných organizátorů a pomocníků, ale i dalších asi stovka nadšenců (tvrdé jádro – bravo!!!), kteří v tom lijáku na zahradu přišli, něco si dali, poseděli, trochu zmokli, trochu prochladli a odešli. Celý festyn byl – věřte nevěřte – velmi dobře a pečlivě připraven, ale počasí neporučíme. Jen si představte: sluníčko, teplíčko (22 st), modrá obloha, voní párky, sedíte na lavičce, před Vámi je páreček, pivečko, zákusek, káva. Pak si s kamarádem dáte jedno cigárko, stojíc na posekaném hebkém trávníku farní zahrady. Kolem dovádějí desítky dětí, které například jezdí na poníkovi.... K tomu se line zahradou nějaká uchu libá melodie... Když korzujete zelenou zahradou, všude kolem potkáváte známé, povykládáte si, jdete dál. K večeru – slunce zapadá nad Borkem – jdete zase domů... Tak jsme si 2. a 3. ročník farní zahradní slavnosti představovali my. Věřím, že i Vy všichni. Od mnoha známých jsem slyšel, že se na akci těší, v neděli vezmou děti a přijdou. Jedni známí se dokonce vrátili z cesty, protože kolem druhé odpoledne (když akce má začít, je déšť tradičně nejsilnější...) to vypadalo, že i u nás budou nějaké záplavy, bude-li tak pršet dále. No co se dá dělat? Nic, přátelé, vůbec nic. Víte, během oné neděle a i po ní jsem si kladl otázku: proč nám už dva roky po sobě tak hrozně prší, když je navíc předtím i potom pěkné? Proč, vždyť my jsme se chtěli sejít a oslavit křesťanský svátek, chtěli jsme utvořit živé a pěkné farní společenství. Mohu Vám vyjmenovat dalších dvacet letošních akcí různého typu – kde se lidé neshromažďovali ve jméno Páně – a měli krásné počasí. A když už ne krásné, tak alespoň nebyl přivalový déšť... Bude platit pořekadlo, že v Třinci „na odpust vždy leje...“? Možná ano, možná ne. Nemá valný význam takto filozofovat, nikam to nevede. Je to lekce pokory pro nás všechny, byť nikdo z nás pýchou snad neoplýval. Asi to tak mělo být, však nešlo o život. Ani ten pozemský, ani věčný. Pokud si myslíte, že jsme to vzdali a znechuceni hrozným počasím let 2001 a 2002 končíme s organizací Farní zahradní slavnosti, jste na omylu. Pro příští rok zkusíme připravit vše tak, jakoby mělo pršet. Bude nás to něco stát, ale jsme přesvědčeni, že myšlenka setkání farníků u příležitosti farní pouti v Třinci v polovině září je dobrý nápad. Věříme, že příští rok můžeme s Vámi počítat. Děkujeme všem dárcům napečených dobrot, i díky nim se podařilo alespoň zhruba pokrýt všechny náklady akce. Ještě jednou a upřímně děkujeme rodině Cieslarové z Bystřice „za záchranu akce“ v extrémně špatných podmínkách, nebýt jejich ochoty postavit přístřešek, nebylo by asi nic. Určitě ne na zahradě. A hlavně děkujeme našim „skalním“, kteří přes všechno přišli na zahradu a dali tak najevo, že farní zahradní slavnost podporují. Děkujeme Otci Františkovi a Otci Radkovi, že i oni s námi zmokli na farní zahradě a dali nám tak najevo, že jsme jedna farní rodina. Nyní se SANCTUS ALBERTUS pomalu chystá na další ročník Setkání farnosti 2002, které proběhne, dá-li Pán, v sobotu 28.12.2002 v Kulturním domu Trisia a na které Vás už nyní všechny zveme.

Marian Kozok, Sanctus Albertus

Nově s Bohem

Ve dnech 7.9. a 14.9. 2002 proběhl seminář pro katechety, který pořádalo Katechetické centrum v Ostravě.

Téma: "Práce s dětmi a nové metody vyučování náboženství"(konkrétně pro 4. třídy). Přestože nemám času nazbyt, do Ostravy jsem jela a nelitovala. V sále na biskupství se nás sešlo více než 30 katechetů (ano, byli mezi námi, ženami, i muži) z různých koutů naší diecéze. Seminář vedla Eva Muroňová z Katechetického centra, která spolu s Karolínou Markovou vydala nové pracovní listy a metodiky pro 4. třídy. Atmosféra byla báječná, naše spolčo katechetů se skládalo nejen z mladých tváří, ale tvořily jej i dámy "v letech" (pánové vytvořili střední věkový proud), ale všichni jsme měli jedno společné: touhu naučit se něco nového a učit kvalitněji a lépe. Dnes již opravdu nestačí učit "postaru" a klasicky, nestačí se postavit před děti a říct: "Otevřete sešity, budeme psát." Možná někdo namítne, pročpak tolik cavyků kolem vyučování náboženství. Bůh je přece pořád stejný, otázky víry také a Desatero jakbysmet. To všechno je pravda a se vším do puntíku souhlasím. S čím nesouhlasím, je způsob, jakým víru můžeme dětem předávat. V dnešní době, v době počítačů, internetu a jiných technických vymožeností je třeba hledat nové formy předávání víry budoucím generacím. Záleží jen na

nás, katechetech, zda budeme trvat na starém způsobu výuky nebo budeme hledat nové cesty. To, že jsem jednou katechetou a nemusím se vzdělávat, poznávat a rozšiřovat své obzory, je velký omyl. Také v našem oboru platí slova kreativita a flexibilita (tvořivost a přizpůsobivost k novým věcem). Nové způsoby výuky kladou na katechety mnohem větší nároky, ale pro děti jsou určitě větším přínosem. Děti nesedí staticky celou hodinu v lavicích, ale mohou se tvořivě zapojit. Existuje spousta pomůcek, které se dají využít při výkladu učiva v náboženství: kamínky, provázky, barevné šátky, kuličky, semínka atd. Pomocí těchto pomůcek si děti mohou vytvořit křížovou cestu, symboly vánoc apod. To, co tady popisuji, nejsou moje výmysly, to všechno vymysleli jiní a je hodně katechetů, kteří tento styl výuky praktikují a jak říkají, moc se jim osvědčil. Musím se přiznat, že i já jsem donedávna patřila k těm, kteří se na tyto "novoty" dívali skrz prsty. Říkala jsem si, že přece to "klasické" vyučování stačilo mnoha generacím přede mnou, tak musí stačit i teď. Až nedávno jsem si vzpomněla na Svatého Otce, který je mezi mladými oblíben i přes svůj vysoký věk. Všichni víme, proč. Pokud je člověk mladý srdcem a způsobem myšlení, pak prožitá léta nic neznamenají. Vždyť určitě i vy potkáváte ve svém životě "mladé starce" a "staré mladíky". I já bych ráda zůstala mladá srdcem a chtěla pro děti naší farnosti jen to nejlepší. Chci být katechetou pro děti a ne, aby děti byly pro mne. Moc bych chtěla, aby do hodin náboženství chodily rády a ne proto, že je přihlásili rodiče. Chci, aby děti věděly, a v hodinách náboženství zažívaly, že Bůh není cosi, ale Kdosi. Myslím si, že děti naší farnosti si zaslouží nejen kvalitní učitele matematiky, hudby a jiných předmětů, ale také kvalitní učitele náboženství. Záleží jen na nás, katechetech, zda své povolání budeme dělat jen ze setrvačnosti nebo jej budeme vykonávat s láskou. A láska - to je obět'. Nespokojme se s drobkou, když můžeme mít plný talíř. Hodně odvahy, trpělivosti a vytrvalosti do nového školního roku nejen všem katechetům, ale i dětem a rodičům přeje

Mgr. Pavla Golasowská – katechetka.

Charitní okénko

Charita Třinec touto cestou děkuje Vám všem, kteří jste přispěli věcnou i finanční pomocí lidem postiženým letošními záplavami.

Věci, které jste darovali do salky na faře, byly po sepsání seznamu věcí, odvezeny ve třech zásilkách do humanitárního skladu Charity Ostrava. Odtud byly rozváženy kamióny do postižených oblastí jižních Čech. Celkem bylo věnováno čistících prostředků a hygienických potřeb, potravin a jiných věcí v celkové hodnotě 43.500,- Kč.

Děkujeme také firmě PR Market Třinec, s.r.o., která věnovala dezinfekční a čistící prostředky za 10.000,- Kč.

Pán Bůh zaplat' za Vaši pomoc.

Jiřina Horniaková

Bóg bogaty w miłosierdzie

Svätost lásky s Janem Pavlem II
Błonia Krakowskie 18.8.2002

Ve dnech 16. až 19. srpna 2002 se uskutečnila návštěva Svatého otce v Polsku. Hlavním bodem programu byla konsekrace Sanktuaria Miłosierdzia Bożego u hrobu svaté Faustyny v Łagiewnikách w Krakově. S poutníky se papež potkal pouze jednou na krakowskich Błoniach. Program 1 TVP přenášel obě tyto mše svaté a kromě nich i modlitbu papeže na Wawelu, rakownickém hřbitově aj.

Žádná televize ani rozhlas ovšem nedokáže zastoupit bezprostřední setkání se Svatým otcem, jak se to stalo na papežské mši svaté v neděli na Błoniach Krakowskich. Možná si někteří vzpomenou, že v předešlé pouti Svatého otce do Polska zde v Krakově nemohl Svatý otec sloužit eucharistií z důvodu špatného zdravotního stavu, ale stalo se něco zvláštního, poutníci, kteří tam tenkrát očekávali Svatého otce se nerozešli domů. Naopak zůstali, společně se modlili, zpívali, chtěli být spolu, přesto, že k nim Svatý otec nemohl přijít. Jako by tak svými modlitbami připravili tento den 18.8.2002.

Když jsme na pouť do Krakova jeli, projížděli jsme kolem vesnických i městských domů a nejrůznějších budov na jejichž oknech byly vylepeny plakáty s vyobrazením Svatého otce, Pána Ježíše, Panny Marie, květy a vlaječky. Nikdy jsem neviděla tolik lidí pohromadě jako tam na Błoniach. Bylo nás skoro dva a půl milionu. Mnozí poutníci se oblékli do nádherně vyšívanych krojů.

V 10 hodin začala mše svatá. Za zpěvu písně „Pod Twą obronę“ přijel Svatý otec k oltáři. Po pozdravu a vstupním obřadu se biskupové obrátili s prosbou o beatifikaci „Ctihodných služebníků božích“ – Zygmunta Szczęsnego Felińskiego, Jana Balickiego, Jana Beyzyma a Sancji Szymkowiak. Byly přečteny krátké životopisy těchto služebníků božích a poté Svatý otec vyslovil slavnostní formuli ohlašující nové blahoslavené. Byly odhaleny obrazy znázorňující nové blahoslavené a přineseny k oltáři jejich relikvie. Arcibiskupové Warszawy, Przemysła, Krakowa i Poznania poděkovali Svatému otci za beatifikaci „ctihodných služebníků božích“.

Mše svatá s Janem Pavlem II. byla koncelebrována s mnoha biskupy a kněžími. Další kněží pomáhali při zpovědi a při podávání svatého přijímání. Po liturgii slova Svatý otec vyhlásil homilii. Laskavým, něžným a přítom pevným tónem mluvil o milosrdenství božím a svaté Faustyně, která říkala: „Cítím, že miluji Boha a cítím, že On mě miluje. Ježíši, důvěřuji Ti, důvěřuji v moře Tvého milosrdenství, Ty jsi mi matkou.“ Připomínal, že dnešnímu člověku chybí pokora, že zapomíná na plán Boží, chce si sám všechno vytvořit, nebe, zemi i člověka k svému obrazu. Poukázal na to co se děje v okolních zemích. Stála při mně rodina s jednoletým a tříletým dítětem a tyto děti dávaly hlasitě najevo svoje vyděšení a nespokojenost, že jsou mezi tolika neznámými lidmi, vyžadovali velikou pozornost rodičů, plakaly a tak jsem všechny slova Svatého otce nezaslechla. Například jsem slyšela jak Svatý otec mluvil o propasti. Ptala jsem se vedle stojícího pana, co to papež mluvil o propasti a on mi začal vysvětlovat co je to propast. Řekla jsem, že vím co je propast, ale neslyšela jsem v jaké souvislosti to říkal. Tak odpověděl, že se nemáme bát a máme se vrhnout do Božího milosrdenství jako do propasti. Zato slova „miluj lásku a kříž, na kterém láska umírala“ jsem slyšela velmi zřetelně. Stála vedle mě i řeholní sestra, která byla vzhledem své tváře velmi podobná svaté Faustyně, z její tváře vyzařovala stejná dobrotivost, čistota a její pohled byl krásný pokojem a laskavostí. Zdálo se, že Svatému otci pobyt doma v Polsku svědčil, jako by pookřál. Se Svatým otcem je moc dobře. Mše svatá následovala vyznáním víry a vyvrcholila svátostí lásky, eucharistií. Svatý otec se modlil, abychom všichni přítomní a celé Polsko byli jednotní v Bohu. Během svatého přijímání zpívaly pěvecké sbory překrásné písně „U drzwi Twoich“ a „Ciebie Boga wysławiamy“. Po eucharistii Svatý otec děkoval všem přítomným, pozdravil prezidenta Polska, Litvy a Slovenska, všechny Boží služebníky a mládež, která volala: „milujeme Tě, jsi nádherný, zůstaň s námi.“ Na to Svatý otec řekl: „Oni mě přemlouvají, abych odešel z Říma.“ Pak následovala modlitba Páně a apoštolské požehnání. Na rozloučení se Svatým otcem jsme všichni zpívali jeho oblíbenou píseň Barka a po skončení té písně Svatý otec podotkl, že vlastně ta píseň ho dovedla do Říma. Nepotkali byste poutníka, který by nebyl radostný, šťastný a vděčný Bohu, že mohl být zde na Błoniach Krakowskich se Svatým otcem.

Po cestě domů jsme se ještě zastavili na Kalwarii Zebrzydowskiej, která slavila výročí 400 let od založení kláštera otců Bernardynů. Do Baziliky jsme ovšem už vstoupit nemohli, protože zde probíhaly přípravy na pondělní slavnostní mši svatou se Svatým otcem. Pan Niedoba, který vedl naší pouť, pak v autobuse říkal, že když zemřela Svatému otci maminka, tak ho sem malého zavedl jeho otec před obraz Matky Boží Kalwaryjské a modlil se k ní za svého Karolka. Před frontonem Baziliky je pěkný pomník Jana Pavla II. od otců Bernardynů. Byly tam plakáty, na nichž byla napsána slova Svatého otce „zde, na tomto místě se za mě modlete“ nebo „tady Matka Boží vychovávala moje srdce“. Po cestě domů z Kalwarie jsme pak v autobuse společnou modlitbou děkovali Bohu i Panně Marii za tento nádherně prožitý den, za Boží milosrdenství, svatou Faustynu, Svatého otce, za nově blahoslavené služebníky boží a za to, že jsme se mohli zúčastnit této poutě.

Anna Jasinská

Volá vás Rodina Neposkvrněné

V roce 1992 se někteří z nás stali členy charismatického hnutí RODINY NEPOSKVRNĚNÉ. Slavíme tedy v letošním roce malé 10leté jubileum. Protože mnozí naši farníci neví, oč se jedná, neuškodí si připomenout, co to vlastně RN je.

Je to Mariánské charismatické hnutí schválené Svatým Otcem v r. 1991 pod vedením sester sv. Vincence. Přihlásit se může každý, kdo je ochoten modlit se denně pěti desátkový růženec.

Kdo se stane členem RN a rozhodne se, že se bude denně do své smrti modlit pěti desátkový růženec bude zapsán do ZLATÉ KNIHY FATIMSKÉ. Za jeho posvěcení se ve Fatimě denně obětuje mše svatá a když zemře, tak za jeho duši v očistci, pokud to potřebuje.

Pokyny pro ty, kteří chtějí být zapsáni do ZLATÉ KNIHY FATIMSKÉ:

I. Denní modlitba pěti desátkového růžence na tyto úmysly:

1. desátek – za Svatého Otce, biskupy a kněze
2. desátek - za bohoslovce, řeholníky, řeholnice a mládež
3. desátek – za hříšníky, tělesně i duševně nemocné a duše v očistci
4. a 5. desátek na naše vlastní úmysly. Každý si zvolí sám.

Uvedu příklad zač se modlím já:

1. desátek – o milost Boží a spásu duší všech svých drahých
2. desátek – za Svatého Otce, aby mu Pán dal sílu k vykonání všeho co po něm žádá. Za naši svatou církev, aby ji Pán upevnil ve víře a lásce, za nová kněžská povolání, naši farnost a farníky, duchovní obrodu našeho národa, nemocného kněze a jeho opatrovnice, za všechny kněze, kteří zde působili a hlavně za naše současné kněze, aby jim Pán Bůh žehnal a chránil je od všeho zlého, za děti, které chodily a chodí do náboženství, aby se naučily Pána Boha znát a milovat, nikdy HO nezdaly a zůstaly MU věrné až do smrti.

V 5. desátku toho mám nejvíce, ale četla jsem kdesi, že Pán Bůh chce a může dát za 1 svatý růženec mnoho a tak mnoho prosím. Není podmínkou modlit se rozjímavý růženec podle ZK denně, ale čas od času se to doporučuje.

II. Nemocní se denně v 15 hodin setkávají pod křížem a s láskou se modlí: „Klaním se Ti Pane Ježíši Kriste a děkuji Ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět.“ Chvilé tichého rozjímání, pak Otče náš, Zdravas a Sláva Otci.

Toto setkání pod křížem je povinné pouze pro nemocné.

III. Duchovní kytice pro Svatého Otce – dobrovolná pro každého.

Je to kytice z obětovaných dnů členů RN za celý kalendářní rok věnovaná jako dárek Svatému Otci k vánocům. Počet dnů si zvolí každý sám. V tento den se modlíme pěti desátkový růženec pouze na úmysl Svatého Otce a biskupů, své modlitby a vše co krásného nebo bolestného ten den prožijeme klademe do dlaní Panny Marie. Ona nejlépe ví jak s nimi naložit. Počet těchto obětovaných dnů -květů- posílám sestře Vostrčilové do Bánovce a ona je zase hlásí dál. Rovněž jí posílám všechny finanční příspěvky, které někteří členové přikládají pro výdaje RN.

Pro vaši informaci uvádím:

Celkem bylo zapsáno 106 členů. Za 9 zemřelých se už ve Fatimě slouží mše sv. Zůstalo nás 97. Do DUCHOVNÍ KYTICE darovalo v loňském roce 81 členů 3960 dnů (16 členů bylo k Svatému Otci lakomých). A bylo odesláno 2900 Kč. Podotýkám není to povinnost, je to dobrovolný dar.

V letošním roce budu odesílat součet obětovaných dnů 12.října. Pokud jste tak ještě neučinili, odevzdejte mi lístek s vaším jménem a počtem dnů do pátku 11.10. Za všechny oběti srdečné „Pán Bůh zaplat“.

Kdo by se chtěl stát členem RN, přihlásit se může každý, ať napíše na lístek své jméno, adresu, datum narození a zdravotní stav (zdráv, nemocen) a vše odevzdá mně, nebo v Domečku, nutno přiložit 20 Kč na Zlatou knížku, kterou pak obdrží.

Pamatujte, že Panna Maria nás k modlitbě vybízí a jak sama v Medžugorii říká: „Chopte se růžence. Už sám růženec může vykonat divy ve světě i ve vašem životě“. Dodávám, že je to naše nejúčinnější zbraň proti satanovi. 7.říjen je zasvěcen Panně Marii Růžencové. Kéž by to byl opravdu „Růžencový den“ nás všech.

Královno posvátného růžence, oroduj za nás.

XII PIESZA PIELGRZYMKA ZAOLZIE – JASNA GÓRA

Już po raz XII wyruszyła piesza pielgrzymka z Zaolzia na Jasną Górę do stóp Matki Bożej. Cichego szeptu w sercu oraz hasła „Wybierz się, wybierz się razem z nami na wspaniały pielgrzymkowy szlak...” wysłuchało 143 pielgrzymów (90 siostr i 53 braci) nie tylko z Zaolzia (z Jabłonkowa, Trzyńca, Czeskiego Cieszyna), ale również z Frydku-Mistku, Morawy, Polski...

My, którzy wszystko liczymy, boimy się o swoje jutro, lękamy się niespodzianek, stanęliśmy u progu kilku dni niepewnej pogody, niby obcych ludzi, z całą własnością w małym plecaku, bez gniazda przystani, ciepłego łóżeczka, ale z ufnością, że KTOŚ mocno trzyma nas za rękę i prowadzi do Mamy. I było naprawdę wspaniale.

Codziennie przeszliśmy około 22-37 km drogi. Dla niektórych pielgrzymka rozpoczęła się już w piątek 19.7. W sobotę dołączyli ostatni pątnicy.

Każdy dzień rozpoczynaliśmy Mszą świętą, która była najważniejszą wraz z modlitwą różańca na naszym szlaku pielgrzymkowym. Naszymi przewodnikami duchowymi, którzy stali na czele pielgrzymki byli ks. Zbigniew Gubała, SJ i o. Cherubin Kuczowicz, OFM. Przez siedem dni troszczyli się nie tylko o nasze dusze, ale również o dobry nastrój wszystkich pielgrzymów. Chociaż czasami droga wydawała się być za trudna, bo nogi bolały albo plecak był za ciężki, to wszyscy z miłością przyjmowaliśmy nasze krzyże, wierząc, że wszystkie prośby, które zanosimy do naszej Mateczki, będą wysłuchane. Warto jeszcze wspomnieć, że najmłodszymi pielgrzymami były dwa dwuletnie dzieciaki, zaś najstarszą uczestniczką -75letnia siostra. Nie brakowały również młode rodziny z małymi dziećmi, młodzież, po prostu granica wiekowa nie grała żadnej roli. Więc kochany czytelniku, jeśli czujesz w sercu, że Matka Boska woła Cię, byś wyruszył szlakiem pielgrzymka i na Jasnej Górze upadł do jej stóp, to za rok do zobaczenia. Zobacysz, że nie pożałujesz!

Medjugorje

Orędzie 25 sierpnia 2002

„Drogie dzieci! I dziś jestem z wami w modlitwie, aby Bóg dał wam jeszcze mocniejszą wiarę. Działki, wasza wiara jest mała a nawet nie jesteście świadomi, że pomimo tego, nie jesteście gotowi, by prosić Boga o dar wiary. Dlatego jestem z wami, aby wam pomóc zrozumieć, działki, moje orędzia i abyście wprowadzili je w życie. Módlcie się, módlcie się,

módlcie się i tylko w wierze i poprzez modlitwę wasza dusza odnajdzie pokój, a świat radość, aby być z Bogiem. Dziękuję, że odpowiedzieliście na moje wezwanie.”

W dniach od 12 do 20 września byłam uczestnikiem pielgrzymki do Medjugoria, którą organizowali J. i Fr. Frankowie z Czeskiego Cieszyna. Kolejny raz przeżywałam wielką radość mogąc uczestniczyć w tych wszystkich mszach świętych, adoracjach, różańcach, drogach krzyżowych i spotkaniach. Od momentu pierwszego spotkania zapanowała atmosfera życzliwości, pokoju i radości. Zwracanie się do siebie po imieniu lub słowem „siostró, bracie”, czyniło z nas w bardzo prosty sposób wspólnotę, która miała otwarte serca dla przyjmowania słowa Bożego, przeżywania wiary i silną potrzebę obcowania słowa Bożego, przeżywania wiary i silną potrzebę obcowania z Bogiem.

W Medjugorju w pełni odczuwamy radość bycia chrześcijaninem. Zadziwiał fakt, iż tylu ludzi z różnych zakątków świata przyjechało właśnie w to jedno miejsce, by uczestniczyć w modlitwach. Nie ciężko znieść pielgrzymom trudy podróży lub inne niewygody, ponieważ przybywają do Medjugorja bo wierzą, że Matka Boża jest tutaj obecna. Wszystko pozostałe jest naturalną odezwą na Jej obecność i orędzia: nowe powołania, przeżywanie mszy św. sercem. Wprost namacalnie można wyczuwać ogromną radość wiernych uczestniczących w eucharystii. Piękno mszy św. polega również na tym, że Bóg jest gotów zawsze nam wybaczyć, okazać swoje miłosierdzie i nakarmić naszą duszę i ciało. Matka Boża bardzo pragnie, abyśmy uczestniczyli w ofierze eucharystycznej. Trzeba przychodzić na mszę św., modlić się o łaskę wiary a dopiero później prosić o to wszystko, co jest nam potrzebne. Tworzyć wspólnotę, aby móc w niej później żyć, pogłębiając osobiste doświadczenie życia z Bogiem i bliźnim. Tylko w ten sposób stajemy się świadkami dla innych, a do dawania świadectwa jesteśmy powołani. Źródłem świętości jest tylko Pan Bóg. Trzeba uwierzyć Bogu i pozwolić mu się prowadzić. Przeżywanie mszy św. jest łaską, którą możemy wymodlić u Boga. Kto

kocha Boga i ufa Mu, wie doskonale, że wszystko co posiada i kim jest, od Niego pochodzi. Podczas mszy św. chodzi o spotkanie z żywym Bogiem przez Jezusa Chrystusa. Według życzeń Matki Bożej ma to być radosne spotkanie, na które warto się przygotować, aby godnie uczestniczyć w tym misterium.

W Medjugorju takie przygotowanie odbywa się przed każdą mszą św. wieczorną. Wierni odmawiają różaniec, potem modlitwę do Ducha Świętego i śpiewana jest litania do Matki Bożej. Człowiek powoli zapanuje nad całodziennym roztargnieniem, może się skupić i odpocząć, aby mógł pojąć w głębi swej duszy, że przygotowuje się do spotkania z Chrystusem. Po mszy św. wierni odmawiają „koronkę medjugorską” oraz trzecią część różańca. Kiedy wychodziliśmy z kościoła po błogosławieństwo z życzeniami „idźcie w pokój” wiemy, że otrzymaliśmy jeszcze raz łaskę, ale i zadanie, abyśmy w naszym codziennym życiu mówili dobrze o każdym człowieku i czynili dobro każdemu.

Wielką osobistością Medjugorja był ojciec Sławko Barbarič, który zmarł 24.11.2000 roku na górze Križevac. W poprzednich pielgrzymkach mieliśmy możliwość spotkać ojca w drodze na Križevac lub Podbrdo, słuchać jego rozważań na spotkaniach. Każdą wolną chwilę poświęcał pracy z pielgrzymami. Stworzył wiele dzieł chrześcijańskiej miłości: Wioskę Matki, ogród św. Franciszka, Fundację przyjaciół talentów, Fundację pomocy dzieciom poległych obrońców ojczyzny, rekolekcje modlitewne dla par małżeńskich, młodzieży i kapłanów. Wieczorem każdego dnia prowadził trzecią część różańca, adoracje Przenajświętszego Sakramentu oraz czczenie krzyża. Odprawiał msze św. u narkomanów w wspólnocie Wieczernik oraz prowadził i pracował ze swoją grupą chłopców dotkniętych uzależnieniem narkotykowym i alkoholizmem. On opiekował się widzającymi, analizował orędzia, bronił prawdy o objawieniach, objaśniał problemy wiary. Pisał książki, które zostały przetłumaczone na 20 języków. Był duszą Medjugoria, rycerzem Królowej Pokoju. W sercach wszystkich z którymi się spotykał wzrastała radość, entuzjazm, wierność Jezusowi, Matce Bożej i Kościołowi. Są miliony serc pielgrzymów, w które z miłością wpisał imię Chrystusa oraz imię Najświętszej Maryi Dziewicy. Pozostał jeszcze ojciec Jozo Zovko w Sirokim Brijegu, opiekun widzających w Medjugorju, uwięziony przez komunistów. Silnie podkreśla znaczenie przesłań Matki Bożej dla wszystkich ludzi, zwłaszcza dotyczących modlitwy, postu, częstego przystępowania do spowiedzi i komunii świętej, czytania Biblii, jako warunków utrzymania pokoju w świecie. Konferencja ojca Jozo Zovka to właśnie odezwa do całego świata. Pokazując różaniec ze łzami w oczach mówi: „Ponad 10 lat Matka Boża co miesiąc mówiła nam – Pokój, pokój! Różaniec, post, eucharystia, nawróćcie się do Boga! Chcę was uratować. Pomóżcie mi.” A co myśmy zrobili? Prawie w każdym domu pozostały młode wdowy i sieroty, zniszczone miasta i wsie. Dopiero to nas przekonało, że miała rację. Najpierw musicie nauczyć się przebaczać. Nie możecie modlić się o pokój na świecie, dopóki nie ma pokoju w waszych sercach! Bez Boga sami nie dacie rady”. Widzieliśmy, jak z wielką miłością wpatrywał się w Jezusa ukrzyżowanego mówiąc nam, byśmy rozmyślali o cierpieniach, które dla nas wycierpiał Jezus – Syn Boży, żeby odkupić nasze grzechy. Podkreślał potrzebę wspólnej rodzinnej modlitwy oraz czytanie Pisma Świętego. Czuliśmy jego uwielbienie dla Jezusa i Maryi. Podkreślał potrzebę dawania Pana Boga w naszych rodzinach na pierwsze miejsce. Utworzenie w domach ołtarzyków, przy których modliła by się rodzina. Miała tam być także Biblia z której powinno się codziennie czytać fragment ewangelii. Przy sanktuarium w Sirokim Brijegu wybudował ojciec Jozo Zovko sierociniec dla sierot wojennych, o który się troszczy. Dla nas pielgrzymów ten czas w Medjugorju był pełen modlitwy, wzrastania i ewangelizacji. Wszystkich nas łączy przeogromne pragnienie powrotu tutaj, przeżycie jeszcze raz duchowych doznań oraz poczucie więzi z Jezusem i Maryją.

Irena Szymonik

Naše pouť do KRAKOWA

Neděle 18. srpen 2002 zůstane nadlouho v našich pamětech a hlavně v srdcích, kdy jsme měli to štěstí společně s několika našimi spoluvěřícími z třinecké a taky jablunkovské farnosti, se zúčastnit poutě do polské historické metropole KRAKOWA. Slavná mše svatá, celebrowaná samotným Svatým Otcem Janem Pavlem II., byla naplánovaná na desátou hodinu dopolední. Z tohoto důvodu jsme si museli trochu přivstat, ale vstali jsme velice rádi, protože setkání s tak vzácným člověkem, jakým je bezesporu Svatý Otec, se zas tak často nekoná.

Dobu pobytu v autobuse jsme využili k modlitbě a také k tomu, abychom viděli na vlastní oči, jak polský národ vše vítá jednoho ze svých rodáků. Bezmála každý dům byl vyzdoben fotografiemi Sv. Otce,

Matky Božské Čenstochovské, vlajkami znázorňujícími Polsko a Vatikán. Čím blíže jsme byli k cíli naší cesty, tím byla výzdoba bohatší.

Kolem deváté hodiny jsme dojezdili do Krakova a z místa zaparkování našeho autobusu to bylo asi 20 minut pěšky na „Krakowskie Błonie“- místo slavení mše sv.

Hodno říct, že nevím, kdy a zda v životě uvidíme takové množství lidí, jak tomu bylo onen den v Krakově. Jejich počet se odhadoval na 2, 5 mil. lidí z celého světa!!! Příjezd Svatého Otce byl provázen ovacemi a skandováním pozdravů („Vítej doma“; „Máme tě rádi“; „Abba Otče“; „Kraków tě vítá, Kraków tě miluje, Kraków ti děkuje!“) a mnoho, mnoho dalších. Když se rozezněla melodie vstupní písně „Pod Twą obronę“ to už nám dokonale běhal po zádech mráz. A určitě jsme nebyli sami!

Také slova homilie byly velice dojemné a taktéž často provázené bouřlivými potlesky. Svatý Otec rozmlouval o budování civilizace lásky, která je tak potřebná pro dnešní svět, pro dnešní mládež. A u koho má začít toto budování, než-li u nás-křesťanů, kteří mají být dle slov Sv. Otce: „Světlem světa a solí země...“?

Závěr mše sv. byl provázen oblíbenou písní Svatého Otce: „BÁRKA“ a také vřelým skandováním „Zůstaň s námi“.

Nikomu se moc z tohoto duchovně naplněného místa odcházet nechtělo, ale neúprosný čas nás tlačil. Lidé se jen velmi pomalu rozcházel ke svým autům a autobusům.

Na tento den budeme všichni velmi dlouho a rádi vzpomínat. A možná by bylo dobré nezůstat jen u vzpomínek, ale každý sám za sebe začít budovat novou civilizaci- **CIVILIZACI LÁSKY!!!**

Pavel a Milan

Z historii naší parafii – II

W czerwcowym numerze MOSTu po raz pierwszy mogliśmy przypomnieć sobie wydarzenia z historii naszej parafii. Dzisiaj kontynuujemy druk tych wspomnień, tym razem autorstwa pana Władysława Zientka. Wczytajmy się więc w te słowa, które opowiadają nam o tym, jakie było życie trzynieckiej parafii w latach trzydziestych i czterdziestych ubiegłego wieku.

Lata trzydzieste

Dzieje naszego kościoła, wydarzenia i życie parafian już naznaczone są moimi osobistymi wspomnieniami. Na prośbę redakcji MOSTu zdecydowałem się na opracowanie tego tematu, celem którego między innymi jest przypomnienie starszym dawne dzieje, natomiast młodemu pokoleniu dana jest możliwość zaznajomienia się z nimi.

Kontynuując wydarzenia lat trzydziestych należy wspomnieć o istnieniu Komitetu Kościelnego, który kierował sprawami gospodarczo-organizacyjnymi parafii. Ostatnie jego wybory odbyły się w roku 1929. W jego skład wchodził: Otmar Mały, Konrad Dänemark, Józef Janik, Józef Bohač, Jan Szarek. Natomiast majątkiem kościelnym zarządzało tzw. Kolegium Kościelne składające się z ks. proboszcza i dwóch osób, których mianowała na okres 6-ciu lat władza kościelna.

Niemalą rolę w tym okresie pełniła prasa katolicka. Mimo licznych dostępnych tytułów, największym popytem cieszył się poznański tygodnik ilustrowany Przewodnik Katolicki, którego końcem trzydziestych lat było około 200 odbiorców. W tym kontekście należy zwrócić uwagę na istniejącą dysproporcję w odbiorze prasy katolickiej w naszym trzynieckim środowisku w obecnym czasie porównując ją z tamtym okresem. W uzupełnieniu opisu posługi ks. prob. Henryka Olszaka w czerwcowym numerze MOSTu – to jego nominacja na proboszcza odbyła się 1.4.1928 r. i był trzecim z rzędu proboszczem w naszej parafii – po Fr. Koziarowi i Fr. Hawlasowi.

Odpusty wyznaczone zostały dwa – jeden w maju na św. Floriana, patrona hutników i strażaków, drugi na dzień św. Alberta, patriarchy jerozolimskiego, przypadający na połowę września. Świeckie świętowanie odpustu odbywało się na rynku (dzisiejsze nám. Míru), gdzie oprócz karuzeli były liczne stoiska ze słodyczami i innymi rzeczami, nie brakowało przeróżnych atrakcji. Były lata, kiedy wszystkie te odpustowe atrakcje były lokalizowane tuż pod kościołem naprzeciw dzisiejszego nowego ronda.

Ważnym wydarzeniem, o którym należy wspomnieć, to odbywające się w kwietniu 1939 r. Misje, które cieszyły się niebywałym zainteresowaniem ze strony wiernych. Pozostałą pamiątką tamtego wydarzenia jest misyjny krzyż usytuowany przed wejściem do kościoła.

Znaczącą rolę w życiu parafii pełniło stowarzyszenie Czytelnia Katolicka w Trzyńcu (obecny budynek poczty trzyńskiej), którego zadaniem było oświecać i kształcić swych członków pod względem religijnym, moralnym, narodowym i społecznym. W skład Czytelni Katolickiej wchodziło szereg organizacji i zespołów, jak Związek Młodzieży Katolickiej, Związek Śląskich Niewiast Katolickich, Sokół, Związek Śląskich Katolików, zespół teatralny, orkiestra, chór Lira, który pełnił zarazem funkcję chóru kościelnego i inne organizacje i zespoły. Organizacje te i zespoły brały aktywny udział w życiu trzyńskiej wspólnoty parafialnej. Tradycją były przedstawienia teatralne Jasełek i Męki Pańskiej. Na ważne wydarzenia i uroczystości kościelne wyruszał od Czytelni przez miasto do kościoła pochód, aby tak publicznie zmanifestować swoją wierność i przywiązanie do Kościoła. Wydaje się to w dzisiejszych czasach za dziwne i absurdalne, ale tak naprawdę było. Niesposób i miejsce na to, aby opisać szlachetną i wszechstronną działalność tego stowarzyszenia, które za swą pracę i poświęcenie swych działaczy i członków zasługuje na osobne i szczegółowe opracowanie.

Lata czterdzieste

Lata czterdzieste – to okres drugiej wojny światowej, a pod koniec dekady początek rozpoczęcia panowania reżymu komunistycznego. Były to lata bolesne i trudne, pełne wyrzeczeń, pogardy, cierpienia i ofiar, w których wypadało kościołowi żyć i działać. Pierwszą ofiarą represji hitlerowskiej stał się ks. proboszcz. Olszak, który został zakatowany 1 kwietnia 1940 r. w obozie koncentracyjnym Mauthausen. Następowały dalsze aresztowania przede wszystkim polskich działaczy katolickich wywodzących się z Trzyńca i okolicy. Ci działacze, których nie zdążono aresztować, zmuszeni byli się ukrywać.

Następowała stopniowa likwidacja polskojęzycznych nabożeństw zastępując ich niemieckimi, co sprawiło wiernym znaczne trudności. Przystąpiono do konfiskaty mienia kościelnego i organizacji katolickich: była to przede wszystkim konfiskata dzwonów, żyrandoli, budynku Czytelni Katolickiej wraz z jego wyposażeniem i innych rzeczy i przedmiotów. Proboszczem i właściwie administratorem został mianowany ks. Kulla, który, jak już było wspomniane, był Niemcem. Oceny jego postępowania jako Niemca różniły się, należało jednak brać w uwagę, w jakich okolicznościach sprawował swą posługę - z jednej strony naciski niemieckiego okupanta, z drugiej strony przeważnie polskojęzyczna wspólnota parafialna. Chociaż był Niemcem, ze służbą kościelną, ministrantami i wiernymi nie znającymi język niemiecki posługiwał się językiem polskim, który dobrze znał. Dochodziło co prawda do konfrontacji na tle narodowościowym, ale były one raczej sporadyczne. Posadę wikarego sprawował w tym okresie ks. Urbaczka, który nastąpił do Trzyńca w 1939 roku, natomiast w 1940 roku został odwołany. Po jego odejściu został wikarym ks. Mirosław Klisz, który pełnił swe posłanie bodajże dwa lata, po jego odejściu do Bystrzycy objął po nim posadę ks. Józef Motyka, który pozostał w Trzyńcu do końca wojny. Służba kościelna: po zmarłym kościelnym panu Sikorze posadę kościelnego sprawowała pani Goćkowa, która wraz ze swoją matką pani Liberdową zamieszkała w "domeczku" obok kościoła. Męskie prace, zwłaszcza rzemieślnicze i nie tylko, były domeną niestrudzonego i wielce ofiarnego pana Leopolda Przyhody, który pełnił równocześnie obowiązki kościelnego w niedziele i święta. Natomiast w ciągu tygodnia przez pewien okres czasu prace przypadające kościelnemu wykonywał Stanisław Brachaczek. Po działaniach wojennych posadę kościelnego objął pan Paweł Cienciąła a po jego odejściu pan Rudolf Kotas. Ministranci: z początku czterdziestych lat doszło do wymiany składu ministrantów. Z różnych powodów odeszli starsi wiekiem a na ich miejsce nastąpiła młodsza generacja ministrantów wywodząca się przeważnie z polskich rodzin. Nie zabrakło różnych chłopców z czeskich rodzin, natomiast nie było wśród nich żadnego Niemca. Ilość ministrantów przez cały okres wojny była około 15. Mimo posługi w czasie nabożeństw i obrzędów kościelnych służyli pomocą przy różnych pracach porządkowych w samym kościele jak również w jego otoczeniu, potrzeba pomocy wynikała z braku męskich rąk do pracy. Służby na poszczególne msze wypisywał ks. wikary, nie było wypadku żeby w ciągu tygodnia nie było ministranta przy ołtarzu. Msze święte były krótsze, nie było kazania a szkoła znajdowała się pod kościołem, więc się zdążyło na zajęcia bez pośpiechu. W wypadku jak ktoś coś "przeskrobał" otrzymywał za karę zakaz ministrantowania na pewien okres czasu, co było odczuwalne zwłaszcza w tym, że był pozbawiony otrzymania jakiegoś feniga czy marki za służbę przede wszystkim przy ślubach i pogrzebach. Organistą w czasie okupacji był pan Langner, który prowadził później chór kościelny. Po jego powołaniu pod koniec wojny do wojska ks. Kulla zastąpił go swoim bratem, w jego nieobecności zastępował go pan Franciszek Przyhoda. Taki stan utrzymał się do jesieni 1945 roku. Powracając do spraw konfiskaty dzwonów to zastąpiono je urządzeniem gramofonowym ze wzmacniaczem, który umieszczono w zakrystii. Z płyty gramofonowej za pomocą głośników umieszczonych w wieży w cztery strony świata odtwarzano bicie dzwonów. Słyszalność na dalszą odległość była uzależniona od siły i kierunku wiatru. Z wyróżniających się uroczystości kościelnych tego okresu należy wymienić

bierzmowanie w 1942 roku. Sakrament bierzmowania udzielał ks. kardynał Bertram z Wrocławia. Uroczystą mszę świętą celebrował ks. kardynał w asyście księży i tłumu wiernych uczestniczących w uroczystościach. Tragiczny w skutkach okazał się prawie zupełny koniec wojny, kiedy to spadły bomby na dom mieszkalny stojący tuż obok plebanii na Folwarku zabijając tam kilka osób, między innymi połowę rodziny Duszków (zginął ojciec i 2 córki, dalsze 2 córki ocalały, gdyż bawiły się w momencie ataku w sąsiedztwie u znajomych. Ocalała również matka, która była w drodze po nich po ogłoszenia "fliegeralarmu"...). W następstwie tego strasznego wybuchu zostały wybite okna na plebanii oraz w kościele, doszło również do dalszych mniejszych uszkodzeń plebanii i kościoła. Wszystkie okna w kościele z powodu braku szkła okiennego zostały zakryte blachą. Ciekawe jest to, iż krzyż obok drogi wcale nie był uszkodzony, co jest niemal cudem...

Maj 1945 r. Koniec sześciolletnich działań wojennych. Ludzi ogarnęła euforia i entuzjazm z uzyskania tak oczekiwanej wolności. Wierni, gromadząc się tłumnie w kościele, dziękowali Panu Bogu za swe ocalenie, a za tych, którzy zginęli, wznosili modły za spokój ich dusz. Radość z możliwości śpiewania po tylu latach w języku ojczystym w naszym kościele była tak spontaniczna, iż miało się wrażenie podczas śpiewania, że trzęsą się mury kościelne.

Powoli wracała działalność kościelna do normalności. Zaczęła się u nas pojawiać prasa katolicka, między innymi tygodnik religijny dla ludności katolickiej "W obronie prawdy" redagowany przez ks. Klisza. Powróciła nauka do szkół, powstawały chóry. W drugiej połowie 1945 r. objął posadę organisty p. Edward Chlebik, który od razu podjął się inicjatywy do powstania polskiego chóru kościelnego i stał się jego dyrygentem. Chór ten wystąpił po raz pierwszy na Boże Narodzenie w 1945 r. Z upływem czasu powstał czeski chór kościelny, którego dyrygentem był również p. Chlebik. Chwalebne i godne do naśladowania i dzisiaj były wspólne występy chórów, a to podczas procesji Bożego Ciała, rezurekcyj, bierzmowania, prymicji i w czasie innych doniosłych uroczystości.

Po niespełna trzyletniej względnej stabilizacji i dochodzenia do unormowania stosunków Kościoła z władzami doszło w lutym 1948 r. do przejęcia władzy przez partię komunistyczną. Nastąpił czas różnych utrudnień, ograniczeń i szykan władz wobec Kościoła. Rozpoczęła się inwigilacja duchowieństwa oraz inteligencji katolickiej, dochodziło do ograniczenia prasy katolickiej. Osoby, które jawnie deklarowały swoją przynależność do Kościoła były prześladowane i narażały się władzy. jako jeden z przykładów szykany należy przypomnieć osobę pana Franciszka Przyhody, który pełniąc zawód nauczyciela, nie zrzekł się swojej wiary i przywiązania do Kościoła, w konsekwencji tego był zmuszony odejść ze szkolnictwa. W dalszej kolejności to były zakazy jakiegokolwiek działalności pozakościelnej. I oto dalszy przykład z naszego środowiska parafialnego, kiedy to polskiemu chórowi zakazano wystawiania sztuk o tematyce religijnej np. Jasełek i Męki Pańskiej. Takich i podobnych przykładów nietolerancji, szykan i zakazów w życiu i działalności naszej parafii wydarzyła się niezliczona ilość i w takich to warunkach i okolicznościach przebiegało życie parafialne na schyłku czterdziestych lat.

Władysław Zientek

Pořad bohoslužeb říjnu

1. Neděle 6.10.2002 – 27. neděle v mezidobí, 6.30 a 10.00 česky, 7.50 a 17.00 polsky.
2. Neděle 13.10.2002 – 28. neděle v mezidobí, 6.30 a 10.00 polsky, 7.50 a 17.00 česky.
3. Středa 16.10.2002 – svátek sv. Hedviky, řeholnice, patronky diecéze ostravsko-opavské a patronky Slezska; výroční den zvolení papeže Jana Pavla II.
4. Pátek 18.10.2002 – svátek sv. Lukáše, evangelisty.
5. Neděle 20.10.2002 – 29. neděle v mezidobí, 6.30 a 10.00 česky, 7.50 a 17.00 polsky.
6. Neděle 27.10.2002 – 30. neděle v mezidobí, 6.30 a 10.00 polsky, 7.50 a 17.00 česky.
7. Pondělí 28.10.2002 – svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů.
8. Pátek 1.11.2002 – Slavnost Všech svatých; první pátek v měsíci.

Dnes odpoledne a zítra po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v uchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

9. Sobota 2.11.2002 – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé.
 10. Neděle 3.11.2002 – 31. neděle v mezidobí, 6.30 a 10.00 česky, 7.50 a 17.00 polsky.
 11. Ve dnech 27.10.2002 až 31.10.2002 proběhnou v naší farnosti tradiční rekolekce vedené O. Czesławem Blochem.
 12. Měsíc říjen je zasvěcen modlitbě svatého růžence, který však není dovoleno modlit se během mše svaté.
 13. Každou neděli půl hodiny před večerní mší svatou je adorace Nejsvětější Svátosti Oltářní a svátostné požehnání. Poslední neděle v měsíci - Mariánské večeraadlo.
 14. V průběhu týdne mše svaté začínají v 6.35 a 17.00 hodin. V pondělí, středu, pátek - ranní česky, večerní polsky. V úterý, čtvrtek, sobotu - ranní polsky, večerní česky.
- Každý čtvrtek po večerní mši svaté a první pátek po ranní mši svaté je výstav Nejsvětější Svátosti Oltářní.
15. Každý pátek po ranní i večerní mši svaté je výstav Nejsvětější Svátosti Oltářní s modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství. První pátek v měsíci - litanie a zasvěcení Božskému Srdci Ježíšovu.
 16. Mše svatá v Domově důchodců na Sosně je každý pátek v 15.30. Mše svatá v Nemocnici Sosna je každou sobotu v 15.30 hodin. Půl hodiny před začátkem mše svaté je možno přistoupit ke svátosti smíření.

Redakce neručí za jazykový sled jednotlivých mší sv. Sledujte vývěsku v kostele!

Nedělní liturgie v říjnu

27. neděle v mezidobí (6.10.)

1. čtení: Iz 5,1-7; 2. čtení: Flp 4,6-9; Evangelium: Mt 21,33-43

Žalm: odp. Dům Izraelův je vinicí Páně.

ref. Winnicą Pana jest dom Izraela.

28. neděle v mezidobí (13.10.)

1. čtení: Iz 25,6-10a; 2. čtení: Flp,4,12-14.19-20; Evangelium: Mt 22,1-14

Žalm: odp. Smím přebývat v Hospodinově domě na dlouhé, předlouhé časy.

ref. Po wieczne czasy zamieszka u Pana.

29. neděle v mezidobí (20.10.)

1. čtení: Iz 45,1.4-6; 2. čtení: 1 Sol 1,1-5b; Evangelium: Mt 22,15-21

Žalm: odp. Vzdejte Hospodinu moc a slávu.

ref. Pośród narodów głoście chwałę Pana.

30. neděle v mezidobí (27.10.)

1. čtení: Ex 22,20-26; 2. čtení: 1 Sol 1,5c-10; Evangelium: Mt 22,34-40

Žalm: odp. Miluji tě, Hospodine, má sílo.

ref. Miłuję Ciebie, Panie, mocy moja.

31. neděle v mezidobí (3.11.)

1. čtení: Mal 1,14b-2,2b.8-10; 2. čtení: 1 Sol 2,7b-9.13; Evangelium: Mt 23,1-12

Žalm: odp. Opatruj, Pane, mou duši ve svém pokoji!

ref. Strzeż duszy mojej w Twym pokoju, Panie.

Úmysly apoštolátu modlitby – říjen 2002

Denní modlitba Apoštolátu:

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, obětuji ti prostřednictvím Neposkvrněného Srdce Panny Marie, Matky Církve, a ve spojení s eucharistickou obětí modlitby, práce, radosti a utrpení tohoto dne, abych tak s milostí Ducha Svatého a ke slávě Boha Otce zadostiučinil za hříchy a přispěl ke spáse všech lidí.

A zvláště to vše obětuji na úmysly Apoštolátu modlitby doporučené Svatým otcem na tento měsíc a také na úmysly našich biskupů:

1. Úmysl všeobecný: Ať modlitba a spolupráce celého farního společenství podporuje katechety a vychovává je k účinné nové evangelizaci.
2. Úmysl misijní: Ať misionáři, kněží, řeholníci, i laici dokážou s odvahou hlásat Kristovu lásku k chudým.
3. Úmysl národní: Za prohloubení života modlitby a otevření se milosti, aby se naše lidské úsilí stávalo více dílem Božím.